

7) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Kirkers Bestyrelse m. m.

8) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde.

9) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Folkekirkenes Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m.

Mødet hævet Kl. 4²⁰.

96de Møde.

Fredag den 3. Marts, Kl. 1.

Formanden: Fra Præsidenten for Nordisk Fredsforbund er modtaget en Henvendelse til Rigsdagen om, at Spørgsmaalet om Indførelse af et fælles internationalt Sprog maa blive taget op til Overvejelse.

Henvendelsen er fremlagt i Læseværrelset.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Menighedsraad.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har bedt om Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Det ærede Medlem kan kun faa Ordet med Tingets Samtykke. Hvis Afstemning ikke begæres, forudsætter jeg, at Samtykket gives. (Ophold). Det er givet. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har Ordet.

J. Oskar Andersen: Det er jo gaaet som en rød Traad gennem de Udtalelser,

der fremkom fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Borgbjerg), at det er sørgeligt at se, hvilken Forandring i Synspunkterne med Hensyn til kirkelig Lovgivning der er sket siden 50erne. Navnlig beklagede det ærede Medlem Grundtvigianernes og Venstres ændrede Stilling. Man hørte stadig „O tempora, o mores!“ Forandringen var total siden hine lykkelige Dage, da man hyldede den Opfattelse, det ærede Medlem mente at have fundet hos det Folketingsudvalg, der behandlede Monrads Forslag om Menighedsraadene i 1860. Dette Udvalgs Stilling var i alt Fald et Grundpunkt i det ærede Medlems Behandling af dette Spørgsmaal. Jeg kunde nu ikke i mit sidste Indlæg her fra Talerstolen tage dette Spørgsmaal op til Debat, da jeg ikke paa staaende Fod var klar over, hvordan det virkelig forholdt sig med dette Forslag fra 1860 og dets Behandling her i Tinget. Derimod kunde jeg, som jeg gjorde, belyse det ærede Medlems historiske Opfattelse af Stillingen i 1868 ved Valgmenighedslovens Gennemførelse, hvor han mente at kunne paastaa, at man fra kirkelig Side stadig havde lagt Hindringer i Vejen for den frie Udvikling. Jeg henviste herimod til, at dette ingenlunde forholdt sig saaledes, men at man fra kirkelig Side forlangte, at dette Spørgsmaal først skulde debatteres i et kirkeligt Udvalg. Man stillede sig ganske som i 1855, da man gennemførte Sognebaandsløsningsloven, efter at den først havde været til Behandling i en kirkelig Kommission. Det viste sig altsaa den Gang, at man fra kirkelig Side anbefalede denne Lov om Sognebaands Løsning, saa man kan ingenlunde sige som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at man fra kirkelig Side altid modsætter sig frie Rørelser indenfor Kirken, thi det gør man ikke, hvis disse har en virkelig Baggrund i kirkelige Ønsker. Men det samme gælder Spørgsmaalet fra 1868, og da det ærede Medlem ikke havde noget at svare til, hvad jeg da fremhævede, maa jeg altsaa mene, at det ærede Medlem fuldt ud godkender, at det ikke var Loven som saadan, man havde noget imod, men *Maaden*, hvorpaa den skulde gennemføres. Angaaende denne vedkender jeg mig det Standpunkt, som den Gang blev udtalt af den højtansete Landstingsmand Krieger, at den Maade, hvorpaa man gennemførte Valgmenighedsloven, gav den Udseende af at være „en kirkelig Tvangslov under Frihedens Maske“. Efter at Loven var gennemført, fik man saa Kirkekommissionen af 1868, som sad til 1870, og det vil være det ærede Medlem bekendt, hvorledes Fler-